

כב:

עין משפט
נר מצוה

קרו א מיי פיינ מוהל
טענדיגן הליג סתם
לחזון קוט:
קרו ב מיי עס העלע ג
ועינ בעיני:
קרו ג ד מיי עס הליד
ועינ'ס בעיני:
קרו ה מיי עס טען
העלע ח סתם עס:
קרו ו מיי ו היטע:
קרו ז מיי עס היטע:
קרו ח מיי עס היטע:
קרו ט מיי עס היטע:
קרו י מיי עס היטע:
קרו כ מיי עס פיינ
העלע ה:

הא דאמדרוהו יו"ט. (ס) צו ביום
באמדרוהו לקבל חזרו ואמדרוהו
שלא יוכל לא אחרת צדקה דלא
עלה לקי ואליהו בחר אמר הראשון
ונתמיהן לו עד שיבדיל ויהיה כמו
באמדרוהו אבל אם אמדרוהו אומר שני
למחר שחם הכמים אחר הראשון
ואליהו בחר האחרון וספורו שהרי
באמדרוהו שאין יכול ללקות כלל וכן
צדקה אחרת אמדרוהו ממנה לקבל
יו"ט ובו ביום אמדרוהו לקבל טולם
ואליהו בחר השני ויהיה אם לא עלה
בכר כל הי"ח וברייאם באמדרוהו
ביום אחרון אבל אומר ראשון
היה טעות ואליהו בחר בחרהו:
רבי

[illegible]

לשנא אחרינא ממני' דאמדורו ליומיה
השמות אמדורו לקבל ליום או ליומיה
ליומיה אחאי נדירא לן שיהא נזכר
במחיתין ולא דמלקין ליה במחלה.
דלא אמדורו אומד אחד אלא ללא
שלשים ומשע חשבין משום חד ללא ד
לכו ארבעים ומחתי חשבין אותן
ושמע משום לאו ומתפרש אומר
אומד כבד שמי אומד או אמה ומלי
נבדד העמוד: חון. שמש הקהל ואלה
העמודים אחת שלשים. ועוד לרעה אומר
אומר דמי חשבין דמי חשבין

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

ואמרו שאין יכול לקבל פטור. דכיון דנמכוהו בבית דין ולקח קמח סגי ליה כהני אבל לא לקח אלא אמהוהו לארבעים וחמור ואמרו שאין יכול לקבל כולם לא מיפטר דאין רשאי לגרוע האומד אלא לקח אחר ומן. והכי נמי אם אמהוהו לשמונה עשר ומשלקח חמור ואמרו שיכול לקבל ארבעים פטור משום דלקח אבל לא לקח רשאי להוסיף על אומד ראשון: **גמ'** כמה טעמאי שאר אינשי. כמה שוטים הללו רוב בני דאס: ורמינהו אמדוהו לקבל ארבעים וחמור ^(א) ואמרו שאין יכול פוטרינא אוסו. אע"ג דלא לקח אלאהו דלא שני בין לקח ללא לקח וכה"ג בין שאלמדיהו לארבעים בין

הא דאמדרוהו יאזי"ט (ס) זו ביום
שאלו קבלו חזרו ואמדרוהו
שלא יוכל לא אהרה מבני דלוקה דלי
אלא לקי זאלינן בתר אומד הרשעון
ונשמעין לו עד שיצירא זילקא כמו
שאמדרוהו אלל אי אמדרוהו אומד שי
לגמחר שמה הכחש אחר הרשעון
ואזלינן בתר האחרון ופטור שרי
מא"י יכול ללקות כלל וכן
דמצינן כיוסא אמדרוהו מתחלה לקבל
ואזי"ט וכו' ביום אמדרוהו לקבל כולם
זאלינן בתר השני וזקא אלל לא לקא
בכר כל הי"ח ובריימא באמדרוהו
ביום האחרון אלל אומד ראשון
היה טעות ואזלינן בתר בשרא:
רבי

ואמרו שאין יכול לקבל ארבעים פטור
אמדרוהו לקבל שמונה עשרה ומשלחה
אמרו שיכול הוא לקבל ארבעים פטור:
גמ' מ"ט אי כתיב ארבעים במספר הוה
אמניא ארבעים במניינא השתא דכתיב
במספר ארבעים מנין שהוא סוכס את
הארבעים אמר רבא כמה מפשאי שאר
אינשי ב"דקימי מקמי ספר תורה ולא קיימי
מקמי גברא רבה דאילו בס"ת כתיב
ארבעים ואתו רבנן בצרו חדא: רבי יהודה
אומר ארבעים שלשמות יו"כ: אמר ר' יצחק
מאי טעמא דרבי יהודה דכתיב ימה המכות
האלה בין ידיך ואמר אשר הכתי בית מאהבי
ורבנן הוהו בתעניות של בית רבן הוא

שאמדרוהו לשמונה עשרה לא עדיין
ליה אלל אומד ראשון וזקא בין
מירשא ובין מסיפא: אלל דאמדרוהו
ליומי' מתניין באמדרוהו ליומי' לקבל
מ' או שמונה עשרה והלכך כי חזרו
ואמדרו זו ביום שאין יכול לקבל לא
יכול אינצלי מיתאן דאומד דאמדרוהו
היה כלום מילין דכו ביום סתרי כל
מה שאמרו שרי זה לא נשתנה ולא
הכחש טעותו מועט כזה ויש לומר
דסס כדאמרי הלכך כי אמדו
תחלה לארבעים וחזרו ואמדרו זו ביום
שאין יכול לקבל אס לקא מקאמן
ופטרינן איתו שרי תמצוה ואס לא לקא
פרייזי הוה כמי שאלו אמדרוהו כלל ועכשי
הוה דמניינא בדיניה אמדרוהו וזי יכול

יבין: לקח אין לא לקח לא ורמינהו אמדוהו לקבל ארבעים וחזרו ו) ואמדו שאין יכול לקבל ארבעים פטור אמדוהו לקבל שמונה עשרה וחזרו ואמדוהו שיכול לקבל ארבעים פטור אמר רב ששת לא קשיא זהא דאמדוהו ליומי הא דאמדוהו ללמחר וליומא אחרא: מתני' עבר עבירה שיש בה שני לאוין אמדוהו אומד אחד לוקה ופטור ואם לאו לוקה ומתפרא וחזרו ולוקה: גמ' והתניא אין אומדין לאומד אחד לשני לאוין אמר רב ששת לא קשיא יהא דאמדוהו לארבעים וחזא יהא דאמדוהו לארבעים ותרתי: מתני' כיצד מלקין אותו כופה שתי ידיו על העמוד הידן והיכל וחזן הכנסת א' אותו בכנדי א' נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו עד שהוא מכלה את לבו והאבן נתונה מאחוריו חזן הכנסת עומד עליו ורצועה בידו של עגל כפולה א' אחד לשנים ושנים לארבעה ושתי רצועות של חמור עולות ויורדות בה ידה טפח ורחבה טפח וראשה מגעת על פי כריסו ומכה אותו שליש מלפניו ושתי ידות מלאחריו ואינו מכה אותו לא עומד ולא יושב אלא מוטע שנאמר: והפילו השופט והמכה מכה בידו אחת בכל בכו' והקורא קורא א' אם לא תשמור לעשות וגו' והפלא ה' את מכותך ואת מכות וגו' וחזרו לתחלת המקרא ו) ושמרתם את דברי הברית הזאת וגו' ויחזיתם והוא רחום יכפר עון וגו' וחזרו לתחלת המקרא ו) ואם 'מת תחת ידו פטור 'הוסיף לו עוד רצועה אחת ומת הרי זה גולה על ידו 'נתחלקלקל בין ברעי בין במים פטור רבי יהודה אומר אמר האיש ברעי והאשה במים: גמ'

[illegible][illegible]

מסורת הש"ס

(א) קרעוץ לג: ו"ע"ש
(ב) יאמר ב"ן חסדו:
(ג) נאמסו דכחיו בן חסדו
מלכותו תועיל בן חסדו: משה
ת. ד"ה ויסבחו: (ד) נאמסו
ליחמור לקחן כג. משה
ויהי דכחיו נאמסו
חמור מוכח דכחיו נאמסו
הנה של חמור וכן נאמסו
כשמינן לא ויכח ויכח
ויהי דכחיו נאמסו
וכח: (ה) כ"ח פד. ו"ע
לג: (ו) ויכח חמור
כ"ח חמור ויכח חמור
הנה: (ז) ד"ה רש"י

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות הגר"א

[א] בטשנה (וישמרם את
ט' עד לתחלת המקרא)
חל"מ (וכן ליחל בירושלמי
ועי' רש"י ובהגד"ל ח"א
פ"ט תר"ו):

[illegible]

לעזי רש"י
דשקשור"א
[דשקשור"א]. להתיר
תפס.

מוסף רש"י

מִיָּן שֶׁהוּא סוֹכֵם אֶת
הָאֲרֻבִּים, אִי חָמֵץ
לְאֲרֻבִּים נִחְסָר, לְאֲרֻבִּים
נִתְּנָה, הַשָּׁחַל דְּחִיב
נִחְסָר מִשֶּׁמֶם
וְהִכּוּ לָמֵן עַד אֲחֻזַּת מִיָּן
שֶׁאֵין לָנוּ לְעֹשֵׂת אֵלֶּה לְגִמְרוֹ
טָעַם חֲפָזִין כִּי לְאֲרֻבִּים
סָדוּר רָשִׁי סִי רִיאָה
כּוֹסֶה, לְשׁוֹן אֲסִירָה
(סוֹכֵם)
וְהוּא, וְהוּא, וְהוּא, וְהוּא
לֹא, שֶׁלֹּא כִּי לָמִי
מִתְּלֵית, עֲדָר רִצּוֹנָה
אֲחֵרָה, וְיִתֵּן עַל מֵה
שֶׁאֲחֻזָּתוֹ יִשְׁכַּח לְקַבֵּל
(בִּינֵי כְּכֹה)